

Szívhang

Szerelem ellen
nincs orvosság

Alison Roberts

Dupla meglepetés!

Meredith Webber

Sürgős beavatkozás

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Alison Roberts, 2018 – Vinton Kiadó Kft., 2020

A SZÍVHANG 640. eredeti címe: *Twin Surprise for the Italian Doc*
(Harlequin Mills & Boon, Medical Romance)

• Magyarra fordította: Szabó Júlia

© Meredith Webber, 2005 – Vinton Kiadó Kft., 2020

A SZÍVHANG 641. eredeti címe: *The Italian Surgeon* (Harlequin Mills & Boon, Medical Romance)
Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2009)

• Magyarra fordította: Kiss Márk

Nyomtatásban megjelent: a SZÍVHANG 640–641. számában, 2020

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-048-5

• *Kép:* Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2020

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Telefon:* +36-1-781-4351; *e-mail-cím:* info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Alison Roberts

Dupla meglepetés!

ELŐHANG

– Azt hiszem, eltévedtünk.

Georgia Bennett odafordult a barátnőjéhez. Addig a festői szépségű hegyi utat fürkészte, mely a csehországi hegyek között kanyargott. A volánnál ülő Kate-en látszott, hogy teljesen kívül került a komfortzónáján. Kettejük közül ugyanis Georgia volt a vállalkozó szellemű és kalandvágó, ezt az utat is ő találta ki.

– Vajon kinek támadt az a kiváló ötlete, hogy részt vegyünk ezen az elátkozott versenyen? – zsörtölődött Kate. – Ó, hát persze, tudom már! Neked.

– Ne legyél ilyen ünneprontó! – Georgia a legmegnyerőbb mosolyát villantotta a barátnőjére, majd elővette a papírtérképet, hogy ellenőrizze, valóban ott vannak-e, ahol a GPS mutatja. – Valld csak be, hogy ez életed nagy kalandja.

– A kalandokat többnyire csak elmesélni jó, átélni kevésbé. Különbösen is, Skóciából indultunk, és irdatlan hosszú utat tettünk meg idáig. A városról pedig, ahová igyekszünk, még sohasem hallottam.

– Rakovi a neve, ez egy csehországi síparadicsom. De nem is a helyszín érdekes, hanem a verseny maga. Ez a világ legfontosabb ilyen versenye. Évek óta tervezem, hogy egyszer részt veszek rajta, tulajdonképpen attól a naptól fogva, hogy felcsaptam mentősnek.

Georgia megpróbált sok kollégát összetrombitálni, és szerette volna a mentőállomás vezetőjét is meggyőzni arról, hogy érdemes egy ilyen útra elküldeni az embereit. De hiába fáradozott, a legénység nem jött össze. Ekkor a fülébe jutott, hogy nemcsak mentős egységek, hanem orvostól és ápolótól álló csapatok is részt vehetnek. Így már csak Kate-et kellett meggyőznie. A verseny részvételi jegyét születésnap ajándékként adta át a barátnőjének, egy palack jóféle pezsgő kíséretében, és sikerrel járt.

– Ez az egész teljesen új nekem.

– Mert orvos vagy. Belőletek, dokikból már teljesen kiveszett a kíváncsiság.

– Még mindig Lengyelországban vagyunk? – tudakolta Kate.

– Rég átjöttünk a határon. Mindjárt odaérünk Rakoviba – nyugtatta meg Georgia.

– Csak nehogy elkéssünk.

– Ne izgulj! Legalább húsz országból több mint száz csapat jelentkezett, azoknak mind regisztrálniuk kell indulás előtt. Ha késünk, legalább kevesebbet kell sorban állnunk.

Átkeltek egy keskeny hídon, mely egy hegyi folyó fölött vezetett át.

– Ha olyan sok a résztvevő, kisebb az esélyünk helyezést elérni, nem?

– Több kategóriában versenyzünk. Lesznek például mentős egységek, saját mentőautóval. Már alig várom a felvonulást a verseny végén, amikor szirénával meg kék fénnel vonulunk végig a falvakon! – Georgia tényleg készült a felvonulásra, hozott magával skót édességeket meg apró játékokat, amelyeket ki akart dobálni a sorfalat álló, integető gyerekeknek.

Hiába, túl sokat gondolt a gyerekekre, pedig egyelőre másra kellene összpontosítania.

– De vannak orvos-ápoló csapatok, meg szakorvos-rezidens csapatok, és így tovább. Azt remélem, mások is jönnek ilyen felállásban, mint mi: egy orvos, egy ápoló. Mert ha nem, lehet, hogy három-négy fős csapatokkal kell versenyeznünk.

– Én meg azt remélem, hogy nem teszem teljesen nevetségessé magam. Én gyerekorvos vagyok, Georgie, és egy szép, rendezett, unalmas kórházban dolgozom. Jobban jártál volna, ha a sürgősségi osztályról cipelsz magaddal valakit.

– Volt elég sürgősségi eseted, és elég sokáig laktunk együtt ahhoz, hogy tiszteletbeli mentősnek nyilvánítsalak. És különben is, nem a győzelem a fontos, hanem a részvétel. A kalandok, amiket átélünk, az emberek, akikkel megismerkedünk. – Georgia elmosolyodott. – Mindketten szinglik vagyunk, és elég jól is nézünk ki. Mit gondolsz, mennyi pasi lesz ott?

Remélhetőleg okos, értelmes férfiak is lesznek szép számmal, olyanok, akik kaphatók egy izgalmas kalandra. Georgia pont egy ilyen férfit képzelt el a gyermeke apjának.

A legjobb az volt, hogy senkit sem ismert a versenyzők közül, és hogy egy csomóan távoli országokból jönnek. Így aztán a kiválasztott soha nem tudja meg, milyen jó szolgálatot tett Georgiának.

– Georgie! – Kate idegesen rezzent össze. – Már megint miben töröd a fejed? Hiszen még csak most estél túl a legutóbbi katasztrófán... Miért akarsz máris újra belevágni?

Georgia nem akart most a katasztrófára gondolni. Eltökéltebb volt, mint valaha. Harminchat éves múlt, és nem akart többé férfiakkal meg kapcsolatokkal bajlódni. Gyereket akart.

Viszont a tervét nem kötötte senki orrára. Még a Kate-ére sem, ő ugyanis túl tisztességes, és nem helyezte volna a barátnője szándékát. Így aztán Georgia próbálta elviccelni a dolgot.

– Ne izgulj, nem áll szándékomban beleszeretni senkibe. – Ezzel még csak nem is hazudott. – Viszont szerintem megfontolásra érdemes az a népi bölcsesség, miszerint ha az ember leesik egy lóról, azonnal fel kell ülni a következőre.

Kate elnevette magát.

– Hát, nem is tudom. A szex önmagában sosem tudott lelkesíteni.

– Mert reménytelenül régimódi vagy, Kate. És reménytelenül romantikus. Tényleg elhiszed, hogy egyszer belépsz egy szobába, és ott vár rád az igazi? És akkor a madárcák dalra fakadnak, és rózsaszirmok hullanak az égből, míg csak ti ketten kart karba öltve el nem sétáltok a naplementében...

– Jaj, hagyd már abba! – Kate hangja inkább aggodalmasan, semmint bosszúsan csengett. – Kérlek, légy nagyon óvatos, Georgie!

– Persze. Tudod, hogy mindig az vagyok.

De a barátnője gyanakvó pillantást vetett rá.

– Ezek szerint már feladtad az örült tervedet?

– Fogalmam sincs, miről beszélsz.

– Hogyne tudnád. Azt vetted a fejedbe, hogy leszámolsz a férfiakkal, és csak gyereket akarsz.

Georgia úgy tett, mintha a térkép teljesen lekötne a figyelmét. Kate nem foghatott gyanút, mert a lány nem akarta, hogy a barátnője eltántorítsa a céljától.

Szinte hallotta, hogy ketyeg a biológiai órája. Vagy a szíve kalapált így az izgatottságtól? Hogy hiába igyekszik, nem jár sikerrel? Hiszen az ő rendszertelen ciklusa mellett igazából azt sem tudhatta, mikor fogamzóképes, szóval nem valószínű, hogy egy alkalom elég lesz.

Megköszöri a torkát.

– Azért a férfiakkal nem számoltam le egészen. Csak Rickkel, aki már a múlté. Ahogy a többiek is, mind. Ó, nézd csak! Egy tábla... Már csak tizenöt kilométer, és ott vagyunk.

– Hála istennek! Csakhogy elérkeztünk az utunk végére!

– Vagy éppen az elejére. – Georgia ujjongva felkiáltott. – Éljen az újrakezdés!

1. FEJEZET

Az egész sokkal jobban indult, mint ahogy Georgia várta. Mert bár az egészségügyben mostanság jobbára nők dolgoznak, az itt megjelent több száz ember többsége férfi volt. Okos, magabiztos férfiak, akiknek az a hivatásuk, hogy másokon segítsenek. Talán a születendő gyermeke apja is közöttük van...

Georgiát elfogta egy kellemetlen érzés, de gyorsan elhessegette. Épp eleget gondolkodott már ezen, és különben sem ő az egyetlen nő, aki valaha úgy döntött, hogy apa nélkül vállal gyereket. Választhatta volna azt a társadalmilag elfogadottabb utat is, hogy fizet egy spermabanknak, és magasság, bőrszín, foglalkozás, satöbbi alapján választ egy apát, de akkor visszakereshető lett volna a neve meg az elérhetősége, és Georgia nem akarta, hogy hirtelen megjelenjen a színen a gyereke vér szerinti apja, és jogokat követeljen magának. Erre ugyan meglehetősen kicsi volt az esély, mégsem akart kockázatot vállalni, hiszen jól tudta, mivel járna, ha mégis ez a forgatókönyv valósulna meg.

Az apai beleegyezés viszont így meglehetősen kérdéses volt, de ezen majd akkor gondolkodik el, ha megtalálta a jelöltet. Egész listája volt különféle kívánatos tulajdonságokból, szóval még az sincs kizárva, hogy a rendkívül nagy választék ellenére sem sikerül megtalálnia Mr. Tökéletest.

A regisztráció és a szállás elfoglalása némi időt vett igénybe, de mire ezen is túlestek, Georgia és Kate végre képet kaptak a rendezvényről. Egy zsúfolt étkezőben álltak, tálcával a kezükben. Kate üres helyet keresve nézett körül, Georgia azonban az arcokat fürkészte. Sokan visszanéztek, nyilván kíváncsiak voltak a versenytársakra, de ha így volt is, valamennyien kedves és érdeklődő arcot vágtak.

Volt ott például egy nagydarab, szemtelenül vigyorgó fickó, akinek szanaszét állt a szőke, göndör haja. Ő intett az asztaluknál lévő üres helyek felé, mintha csak oda akarná hívni Georgiáékat.

A lány visszamosolygott rá.

– Ott hátul még van hely – szólta oda Kate-nek, és már el is indult az asztal felé. – Leülhetünk ide, mellétek?

– Persze – bólogatott lelkesen a nagydarab, szőke férfi. – Dave vagyok, ez pedig itt Ken és Sally.

– Ausztráliából jöttetek?

– Új-Zélandról. – A férfi felsóhajtott. – Mindenki azt hiszi, hogy ugyanolyan a kiejtés, pedig nem. De a ti esetetekben egész pontosan lehet tudni, hogy Skóciából jöttetek. Igazam van?

– Így igaz. – Georgia lehuppant Dave mellé.

Új-Zéland, gondolta. Az érintetlen erdők és a makulátlanul tiszta tengerpartok országa. Ráadásul a földgolyó legtávolabbi pontján található, olyan messze Skóciától, amennyire csak lehet. Georgia egy pontot máris kipipálhatott a listáján.

A tányérján lévő gombócot petrezselyemzölddel szórták meg, és Dave-nek a jelek szerint ízlett, így Georgia is bátran levágott belőle egy darabot.

– Nagyon csinos az egyenruhátok. Mentősök vagytok? – kérdezte a férfitől.

– Igen, és ti?

– Én mentős vagyok, Kate orvos. Először vagytok itt?

– Eltaláltad.

– Nagyvárosban vagy vidéken dolgoztok?

– Az országunk legnagyobb városából, Aucklandből, ami a legszebb város a világon. Egyszer eljöhetnétek megnézni.

– Mi olyan szép benne?

Dave, Sally és Ken hosszan áradoztak az otthoni strandokról, az éjszakai életről, a remek ételekről és pompás kávéról, ami csak ott kapható. Georgia csak látszólag figyelt rájuk, mivel egyáltalán nem állt szándékában elutazni Új-Zélandra. Inkább a listája pontjait vette sorra: Dave

magas volt, jóképű, a szeme csillogása intelligenciáról árulkodott. Az már csak hab volt a tortán, hogy jó barátságban állt a kollégáival, vagyis a jelek szerint biztosan nem szociopata.

A lány lopva Kate-re pillantott, attól tartva, hogy barátnője rájön, min töri a fejét. De Kate a jelek szerint kizárólag az ételre összpontosított, fel sem nézett a tányérjáról. Lehet, hogy sok volt neki ez az egész. Ő mindig mindent előre eltervezett, és soha nem kovácsolt volna olyan terveket, amik felborítják az életét.

Persze az is lehet, hogy Kate azért ilyen szótlan, mert arra a régi egyetemi barátjára gondol, akit látni vélt a regisztrációkor. Kár, hogy ha tényleg ő az, már nem lehet a dologból semmi, mert a férfi nő. Georgia ugyan leszámolt a nagy szerelemmel, mióta csalódnia kellett Rickben, de Kate hitt az igaziban, és ha valaki, ő meg is érdemli, hogy rátaláljon.

Mintha olvasna Georgia gondolataiban, Kate felnézett, és először rábámult, majd Dave-re. A szemöldökét önkéntelenül összevonta, mintha észrevette volna, amit Georgia is megsejtett: hogy Dave erősen érdeklődik iránta. Ezek szerint nem lesz nehéz elmélyítenie kettejük ismeretségét.

Kate kérdezgetni kezdte Kent és Sallyt arról, milyen az élet Új-Zélandon, és Georgia megkönnyebbülten felsóhajtott. Végre a barátnője is elengedte magát! Ha erre a továbbiakban is képes lesz, akkor egész élvezetes lesz ez a kis kiruccanás.

Georgia a versenyre gondolt, amely fontos volt számára. Elvégre nemcsak ismerkedni jött ide, hanem azért is, hogy megmutassa, mit tud. Lehet, hogy ez még fontosabb is, mint a babaprojekt...

Kate-nek valószínűleg most is igaza van, elmélkedett a lány. *Őrütség ez az egész, amit kitaláltam. Jobb lesz, ha hagyom a csudába...* Georgiának egyre kevésbé tetszett a gondolat, hogy a tudta ellenére apává tegyen valakit. Felelőtlenség, sőt kifejezetten aljasság lenne. A mesterterv mehet a kukába.

– Fél tizenkettő és éjfél között kapjátok meg az első helyszín dokumentumait.

Georgia szíve egyszerre hevesebben kezdett verni. Most mindjárt indul a versengés! Már sok éve tudott erről a versenyről, akkor hallott róla először, amikor főiskolára járt. Azóta ábrándozott arról, hogy egyszer meg kellene méretnie magát.

– Beleértve a pontos GPS-koordinátákat és az indulás idejét – folytatta a tájékoztató tartó nő a színpadon. – Legyetek kedvesek az indulási időpont előtt tíz perccel megjelenni a startvonalon. Aki elkésik, nem indulhat el, és nulla pontot kap arra a feladatra.

Georgia megbökte a mellette álló Kate-et.

– Elkésni biztosan nem fogunk, arról majd te gondoskodsz.

Kate máskor mindig a szemét forgatta, ha a barátnője azon élcelődött, mennyire pontos és szabálykövető. De most ő is csak vigyorgott: mintha teljesen magával ragadta volna a verseny izgalma.

Minden csapat tizenkét feladatot kap, melyet huszonnégy órán belül kell végrehajtaniuk. Közben azért marad idejük enni és pihenni is. A tájékoztató végén a hölgy megkérte a résztvevőket, hogy a verseny vége előtt más csapatokkal ne osszanak meg információkat a kapott feladatokról. Aztán megköszönte a figyelmet, és elbúcsúzott. A teremben nyomban kitört a hangzavar.

Kate Georgia legnagyobb meglepetésére egy a közelben álló férfihoz fordult.

– Milyen kategóriában indultok?

A testbeszéde és mosolya elárulta, hogy már régről ismerik egymást. Nyilván ő lesz az a barát, akiről beszélt, jött rá Georgia. Az a bizonyos Luke...

– Orvos-mentős kategóriában. – Luke a barátja vállára tette a kezét. – Ő Matteo Martini. A legjobb mentőtiszt a világon. Emellett olasz.

Georgia Matteóra pillantott, és egy pillanatra elakadt a lélegzete. Az olasz ápoló messze a legszebb férfi volt, akit valaha látott. Jóval magasabb száznyolcvan centinél, markáns arcú, hollófekete hajú. A szeme akár a jófajta keserűcsokoládé, amit csak ritkán vesz meg magának az ember. A mosolya csibészes és örülten szexi. Georgia erősen megvetette a lábát, mert úgy érezte, hogy valami hatalmas mágnes húzza egyre Matteo felé. Aztán kinyitotta a száját, pedig fogalma sem volt, mit akar mondani. Utána valami olyasmi szökött ki rajta, amit egy másodperccel később már szeretett volna visszaszívni.

– Martini? Jöhetne egy extra száraz, olajbogyóval, ha lehet.

A csokoládébarna szempár meglepetten meredt rá, aztán a férfi hangosan felnevetett, Georgia pedig hálásan csatlakozott hozzá. Kapva kapott az alkalmon, hogy poént csináljon a rosszul sikerült évődő megjegyzésből.

– Georgia pedig az én partnerem – magyarázta Kate. – Ő is mentős.

Párokba rendeződve mentek a bárhoz, mintha ez lett volna a legtermészetesebb dolog a világon. Kate Luke-kal, Matteo Georgiával. Úgy tűnt, minden résztvevő ott akarja kivárni a fél tizenkettőt, amikor megkapják az első feladatot.

A magas, erős testalkatú férfi mellett Georgia egész kicsikének érezte magát, és szégyenkezett, amiért az elején olyan lelkesen reagált Matteóra. A férfi ellenben teljesen fesztelenül viselkedett. Lehajolt hozzá, és évődőn a fülébe dörmögte:

– Szóval te meg én...

Ó, te jó ég! Georgia sem sokat teketóriázott, de lám, Matteo azonnal kapva kapott a lehetőségen. Hiszen ez nem is flörtölés, sokkal inkább a csábítás maga! Georgia teste még sosem forrósodott át egyetlen szempillantás alatt, de most pontosan ez történt. Csupán egyetlen perce ismerte meg ezt az embert, mégis úgy vonzódik hozzá, mint még senkihez.

Felnézett, egyenesen abba a szokatlanul barna szempárba. De Matteo pillantása annyira összezavarta, hogy azonnal le is sütötte a szemét. Egy hang sem jött ki a torkán. Megdöbbenette, hogy a szívében azonnal szárba szökken a remény. A remény, hogy ebből lehet valami. Hogy most végre megtalálta, akit mindig keresett. Az igazit!

Aztán keserűen megrázta a fejét. Nem ámíthatja magát tovább. Hányszor, de hányszor gondolta már, hogy most végre megvan a nagy ő, nem kell tovább keressélnie! És mindig csalódnia kellett. Nemrég tört össze legutóbb a szíve, és tessék, kész máris újabb kockázatot vállalni. De erről szó sem lehet. Hiszen megesküdött, hogy többé nem hagyja, hogy átverjék. Nem hisz már a mesés esküvőben és az ásó-kapa-nagyharangban.

– Mármint a versenyen, úgy értem – magyarázkodott a férfi. – Egy kategóriában vagyunk, mindkettőnknek orvos a partnere. Vagyis egymás ellen fogunk versenyezni.

– Tényleg – sóhajtotta Georgia, és furcsamód csalódottságot érzett.

Matteo az ajtóban megállt, és előre engedte a lányt. Aztán rámosolygott, és a szeme vidáman csillogott.

– Én fogok győzni – jelentette ki.

– Nem igaz, mert én! – vágta rá azonnal harciasan Georgia, és merészen a szemébe nézett. Ezúttal állta a férfi pillantását.

– Mondd csak, mindig megkapod, amit akarsz, Georgie?

Ahogy az olaszos akcentusával kiejtette a nevét, Georgia megborzongott.

– Nem, sajnos nem mindig – vallotta be, de egy pillanattal később megint mosolyra húzódott a szája. Ezúttal jó esély volt rá, hogy mégis megkapja, amit szeretne. Kérdés: mit szeretne valójában? Győzni a versenyen? Vagy megkapni Matteo Martinit?

– Mennyi az idő?

– Öt perccel múlt nyolc.

– Korán értünk ide. – Matteo felsóhajtott. A türelem sosem volt az erőssége. Pedig ebben a szakmában sok minden múltott az önuralmon, a szabályok betartásán, az információk begyűjtésén. Csak aztán lehetett cselekedni és a szenvedőknek segíteni, és talán egy életet megmenteni.

Most persze valójában nem igazi baleset várt rájuk, hanem egy megrendezett versenyfeladat, és nem is rádióon kapták az adatokat, hanem írásban. A leírás szerint ezen a helyen egy harmincöt éves nőt kellett ellátniuk, akinek komoly hasi fájdalmai vannak. Tizenegy percük volt arra, hogy megvizsgálják a beteget, felállítsák a diagnózist, és ha szükséges, kórházba szállíttassák a beteget. De egyelőre csak álltak, és várták, hogy sorra kerüljenek.

– Ez egy teljesen átlagos falusi ház – állapította meg Luke. – Biztos, hogy ide kell jönnünk?

– *Sí. Assolutamente* – Matteo előre mutatott. – Az a kocsi ott az előttünk járó csapaté. Látod,

kék fény van rajta. És zászlók.

– Skót zászlók – dűnnyögte Luke.

Egyszerre nem is tűnt olyan gyötrelmesnek a várakozás. Matteónak ugyanis eszébe jutott, milyen jó volt tegnap Georgia Benett-tel. Mennyire élvezte a lány társaságát! Még szerencse, hogy a barátnője Luke régi ismerőse, így a bemutatásra sem kellett sokáig várnia. Azonnal kiszúrta Georgiát, ahogy megérkeztek.

A lány olyan energikus, vidám és derűs, hogy a láttára Matteónak is mindjárt jókedve lett. Ellenállhatatlannak találta kusza, sötétszőke fürtjeit és mogyoróbarna szemét. Óriási szerencse, hogy egy a szakmájuk, így egész este volt miről beszélgetniük. Éjfélkor, miután valamennyien megkapták a beosztásukat, Matteo azzal a kellemes érzéssel térhetett nyugovóra, hogy a vonzalma viszonzásra talált.

Vajon lesz belőle több is? Csábító gondolat volt, de most a versenyre kell összpontosítania. Már csak egy perc volt negyed kilencig.

A két nő ekkor lépett ki a házból. Georgia megismerte az autójukat, mosolygott, és odaintett nekik.

– Jó lenne tudni, mi vár ránk – morfondírozott Luke. – Kár, hogy nem adhatnak át információkat a helyszínről.

– Nem bizony. Hiszen megtiltották. És különben sem lenne tisztességes ilyesmiről érdeklődni.

A tisztesség, a becsület nagyon fontos volt Matteo számára. A becstelenséget és a hazugságot a legrosszabb emberi tulajdonságok közé sorolta, számára ez egy szinten állt a fizikai bántalmazással.

Indulásra készen a hátára vetette a táskáját, de a gondolatai megint elkalandoztak. Talán túlságosan is őszinte volt tegnap Georgiával. Valószínűleg inkább azzal tudta volna elkápráztatni, ha a helikopteres bevetéseiről mesél, ám ő a családjáról áradozott, arról, milyen közeli kapcsolatban van az édesanyjával és a húgaival.

A két férfit a házban egy partijelenet várta, és egy kismama, aki a buliban váratlanul görcsölni kezdett.

A kéttagú zsűri buzgón bólogatott, miután ellátták a hölgyet, szóval Luke és Matteo elégedetten hagyták el a házat, a következő helyszínen azonban nem volt ilyen szerencsésük. A páciens, egy középkorú férfi összegömbölyödve feküdt az ágyon, és folyamatosan nyögött. Mellette egy vödör állt, valami gyanús folyadékkal.

– Hirtelen rosszul lett – tájékoztatta őket a férfi „felesége”. – A hátát fájlalja a legjobban, és hányt.

– Néznél pulzust, vérnyomást és légzésszámot? – kérdezte Luke, és letérdelt a férfi mellé. – Megmondaná, pontosan hol fáj?

A férfi az oldalát fogta, a bordái alatt, aztán előre húzta a kezét, a hasa és az ágyéka felé.

– Először fordul elő ez a fajta fájdalom?

– Igen.

– Ha egy tízes skálán kellene elhelyeznie, ahol az egyes egészen kicsi, és a tízes a legnagyobb szenvedés, amit el tud képzelni...

– Ez egyértelműen tízes – nyögte a beteg. – Annyira rosszul vagyok!

– Arra mindjárt adok valamit.

Matteo a beteg füléhez tartotta a lázmérőt.

– A hőmérséklet normális – mondta a zsűri egyik tagja a sarokból. – A pulzus viszont nagyon szapora. Percenkét huszonnégy belégzés, a vérnyomás százharminc per kilencven.

Matteo és Luke összenéztek. Mivel a hőmérséklet normális, nem lehet szó sem vakbél-, sem vastagbélgyulladásról. Mindegy, a fájdalmat akkor is csillapítani kell. Összeszedtek mindent, ami az infúzióhoz kell, és a zsűri női tagja biccentett.

– Csöpög az infúzió – jelentette.

– Nincs semmi gondja vizeléskor? – kérdezte Luke a páciens. – Nem fáj, ha könnyít magán?

– De igen. Nagyon fáj, és elég sötét is a vizeletem.

A két férfi összenézett.

– Valószínűleg veseköve van – mondta Luke. – Az zárja el a húgyvezetékét, amiatt vannak a fájdalmai. Kap fájdalomcsillapítót, aztán irány a kórház. Allergiás valamilyen gyógyszerre?

– Nem.

Matteo már előkészítette a morfiumot.

– Milyen adag morfiumot adna neki? – kérdezte az egyik döntőbíró.

– Öt milligrammallyal kezdenék – felelte Luke. – Aztán ha ez nem elég, emelném az adagot, míg a fájdalom legalább ötös szintre nem csökken.

A döntőbíró jóváhagyólag biccentett.

– Csöpög a fájdalomcsillapító.

Matteo összehalkolt, Luka pedig megpróbálta eldönteni, mitévő legyen a beteggel. Az szóba sem kerülhet, hogy itt hagyja, a kérdés inkább az, mentőt vagy helikoptert hívjon, és a legközelebbi klinikára vagy egy központi, speciálisan felszerelt kórházba vitesse.

Matteo megfordult, miután mindent elrakodott, és ijedten látta, hogy a beteg a mellkasát markolássza, és szemlátomást fuldoklik.

– Luke! – figyelmeztette a barátját, aki azonnal a beteg felé fordult.

– Ó, te jó ég! Van valami elváltozás a bőrén?

– Igen – felelte a másik döntőbíró. – Kipirosodott. És kiütések jelentek meg rajta.

– Anafilaxiás sokk, a morfium miatt – mondta Matteo halkán. – Folyadék kell. És adrenalin.

Igyekeztek gyorsan helyrehozni a hibát, hogy ne legyen végzetes. Gyógyszert és oxigént adtak, majd rákapcsolták a beteget egy szívmonitorra. Néhány perccel később a bírók befejezettnek nyilvánították a segítségnyújtást. Már csak néhány kérdést tettek fel.

– Melyik kórházat választják?

– Az A jelűt – közölte Luke. – Az a legközelebbi, és van benne belosztály, valamint intenzívosztály is.

– Milyen adatokat továbbítana a betegről?

– Először is, hogy allergiás a morfiumra, amit most ismertünk fel. Ezt mindenképpen be kell írni a kartonjába. És javasolnám a betegnek, hogy a jövőben viseljen egészségügyi karkötőt ezzel a figyelmeztetéssel.

– Ez jó volt! – Matteo megveregette Luke vállát, amikor elhagyták a házat. – Nekem nem jutott volna eszembe a karkötő.

– Ellenben te vetted észre az allergiás reakciót.

– Ebből is látszik, hogy jó csapat vagyunk – vigyorgott Matteo.

– De még mennyire! Jut eszembe, most szünetünk van, igaz?

– Egy teljes óra.

– Remek! Akkor csináljunk meg a menettesztet.

Matteo örült a menettesztnek. Mostanában ugyanis szinte csak helikopteres mentésekben vett részt, így hiányzott neki a száguldás, a közlekedésben való gyors, de biztonságos részvétel.

Egy kavicsal felszór, narancssárga gömbökkel lekerített pálya várta őket a folyóparton. Amikor megérkeztek, épp egy mentő zúgott végig a pályán, porfelhőt hagyva maga után. A következő kocsí, egy skót zászlókkal díszített személyautó már ott várt a sorára.

Matteo többször is részt vett már ezen a versenyen, de az idei egészen különleges lesz, érezte. Az ajkán önkéntelenül is mosoly jelent meg, ahogy a volán mögött ülő Georgiát megpillantotta.

– Milyen édes! – dünnyögte, és Luke meglepetten pillantott rá. Vagy az is lehet, hogy aggodalmas volt az arca? Talán attól tart, hogy Matteo csajozni, nem pedig nyerni jött ide? – Eddig észre sem vettem...

– Kit? – kérdezte gyanakvóan Luke. – Georgiát? Vagy Kate-et?

Matteo nevetett, és csak remélte, hogy a nevetése kellőképpen könnyed.

– Mindkét lány nagyon aranyos, de én nem rájuk gondoltam, hanem a mackóra, aki a műszerfalón ül.

És csakugyan, egy skót szoknyás, skót dudás plüssmedve vigyázott az autóra.

Matteo leengedte az ablakot.

– Koszos lesz a kismackó! – kiáltott ki rajta.
– Sebjaj. Ezzel jár! – kiabálta vissza Georgia. A pillantásuk egybekapcsolódott.
Dio mio! Ez a mosoly! És ez a csillogó szempár! Matteo levegő után kapkodott. Ez a nő határozottan erős hatással volt rá. De vajon ő is hasonlóképpen érez?
– Nálatok ki vezet? Csak egy ember ülhet a kocsiban.
Mintha egyenesen kihívta volna Matteót... Vagy legalábbis látni akarta volna, mire képes. A férfi elfojtott egy mosolyt. Elég sok mindent tudott, amivel elkápráztathatta a női nemet.
Luke már ki is csatolta a biztonsági övét.
– Menj te! – ajánlotta fel. – Úgyis sokkal több a tapasztalatod mentés terén. Én majd Kate-tel megvárlak.
– Rendben. – Matteo alig odafigyelve biccentett. Gondolatban már a feladatnál járt. Tökéletesen akarta végrehajtani, már csak azért is, hogy kivívja Georgia ámulatát.

– Milyen csöndes vagy, Georgie! Ennyire félsz a következő feladattól?
– Egyáltalán nem. Csak egyre a menettesztre gondolok. Sokkal jobban is sikerülhetett volna. Határozottan ügyetlen volt ugyanis. Zavarta a tudat, hogy Matteo nézi. A férfi pillantása olyan volt, hogy szinte simogatásnak érezte...
– Ne mondd ezt! Hiszen ügyes voltál! – próbálta vigasztalni Kate.
– Nem olyan ügyes, mint Matteo – dűnnyögte Georgia.
Kate elmosolyodott.
– Hát igen, az kész örület volt, ahogy ő vezetett. Mint a villám. És egyetlen bóját sem érintett.
– Kösz, hogy emlékeztetsz arra az átkozott bójára, amit fellöktem – duzzogott Georgia.
– Ugyan már! – vigasztalta a barátnője. – Hiszen férfi, ráadásul olasz. Már kölyökkorában versenyautókkal játszott. Biztosan tucatnyi dolog van, amit meg te tudsz jobban.
Ezt Georgia maga is remélte.
– Mi a következő feladat?
– Egy tanárnőhöz megyünk, aki elbotlott egy iskolatáskában, elesett, és most mozdulatlanul fekszik a földön. Eszméletlen, de lélegzik. Biztosan fejsérülés, nem?
– Ennyire aligha egyszerű. Minden más okot ki kell zárunk. Egyáltalán nem biztos, hogy az esés miatt veszítette el az eszméletét. Lehet, hogy nem is a táska miatt esett el, hanem egyébként is elvágódott volna.
– Szívmegállás?
– Vagy hipoglikémia. Gyógyszertúladozás, szélütés, görcsroham, allergiás sokk, ittasság. Ezerféle dolog lehet.
– Remélhetőleg lesz ott valaki, aki el tudja mondani, pontosan mi is történt, hogyan esett el.
De a versenybírókon kívül csak egy tucat gyerek volt a teremben, akik láthatóan élvezték a kalamajkát. Kergetőztek, nevetgéltek, kiabáltak, élvezték, hogy senki nem inti rendre őket.
A tanítónő hason feküdt a tábla közelében. Mellette egy táska hevert, melyből egy alma, egy kulacs és néhány ceruza kandikált ki. Kate először megtapintotta az asszony pulzusát.
– Asszonyom! Hall engem?
– Semmi reakció – mondta az egyik bíró. – A pulzus százhusz percenként.
Kate stabil oldalfekvésbe fordította a tanárnőt, hogy rendesen kapjon levegőt.
A gyerekek már papírgalacsinokkal dobálóztak. Igazán remekül játszották a szerepüket. Georgia elmosolyodott, aztán komolyra igazította a vonásait, és elkiáltotta magát:
– Ide mindenki! Most rögtön!
A gyerekek ijedt arccal közeledtek.
– A tanító nénitek nagyon beteg – mondta nekik Georgia. – Láttátok, pontosan mi történt vele?
– Megbotlott – mondta az egyik fiú.
– És előtte?
Mindenkire rázta. Kate közben tájékozódott a beteg vércukorszintjéről. A gyerekek unalmukban lökdösődni kezdtek. A doktornő a közelebb ülő bíróra pillantott.

– Van itt valaki, aki vigyázni tud a gyerekekre?

– Odakint van a portás – tájékoztatta a nő, majd intett a srácoknak, akik engedelmesen elhagyták az osztálytermet. A fiúcska, aki a papírgombócokat dobálta, Georgiára vigyorgott. A lány visszamosolygott rá, sőt rá is kacsintott.

– A beteg vércukra nem mérhető. A bőre hideg és nyirkos, a pulzusa még mindig az egekben.

– Előkészíték egy infúziót.

Georgia kifejezetten sajnálta, hogy a kis csibészek elmentek. Szerette a gyerekeket, még jobban, mint a kisbabákat. Mindig is arról álmodott, hogy egyszer sok gyereke lesz. Egy zajos, hatalmas házban fognak élni, ahol minfig több lesz a kacaj, mint a sírás. És ez a vágy, mely mostanáig nem vált valóra, napról napra egyre erősödött benne.

De most nem ábrándozhatott, hiszen dolga volt. Különben is elhalasztotta a teherbeesés-projektet, nem ez a verseny a megfelelő alkalom, hogy megfoganjon.

Úgy tett, mintha infúziót szúrna a beteg karjába. Valami elkerülte a figyelmüket. De vajon micsoda?

– Nincs a betegségét jelző karkötője? – találgatott.

– Nincs. És lánc sincs.

– Bele tudnál nézni a táskájába? És az íróasztalfiókjába... Hátha találunk gyógyszereket, és rájöhetünk, mi a baj. Talán inzulint vett be, hogy a vércukrát csökkentse, és túladagolta magát.

Kate talált is gyógyszereket a tanítónő táskájában, de azoknak nem lehetett közülük az ájuláshoz, ugyanis antidepresszánsok voltak.

A tanítónő közben mocoogni kezdett, és halkán felnyögött.

– A beteg vércukorszintje kezd normalizálódni – mondta a másik döntőbíró. – Mi legyen vele?

Georgia eltöprengett.

– Mindenképpen kórházban a helye, hiszen itt nincs senki, aki felügyelhetné, és azt sem tudjuk, kezeli-e valamiképpen a cukorbetegséget.

– És ön szerint melyik kórházba vigyék?

– A B jelűbe.

– Miért?

– Mert az a nagyobb, és abban biztosan van pszichiátria is. Mivel antidepresszánsokat szed, talán más, komolyabb problémái is vannak, amelyeket nem árt figyelembe venni.

A bíró elégedetten bólogatott, Kate pedig lopva elmosolyodott.

– Ügyes voltál – súgta oda a barátnőjének, miközben elhagyták a helyszínt. – Én az A kórházat mondtam volna, mert az közelebb van. És a táskáját sem biztos, hogy átkutattam volna.

– Hát igen, kórházi orvosként te mindig tálcán kapod a beteggel kapcsolatos infókat. Én viszont hozzá vagyok szokva, hogy mindent ki kell derítenem. – Georgia betette az elsősegélytáskát a kocsisomagtartójába. – De ezt külön szeretem a munkámban. Hogy nemcsak egészségügyis vagyok, hanem egy kicsit nyomozó is.

– És akkor ott van még az is, hogy hozzászoktál a zavaró körülményekhez a különféle helyszíneken – mondta Kate. – Engem megőrzítenek a gyerekek.

Az osztályt épp visszavezették a terembe, a következő versenyzők tehát már közeledtek. Mire Georgiáék beszálltak a kocsijukba, meg is érkezett a másik autó, amelyet természetesen azonnal megismertek.

– Úgy látszik, a fiúk mindig a nyomunkban járnak.

Kate elmosolyodott, és utána nézett az autónak.

– Vajon ők hogy birkóznak meg a káosszal?

Georgia nem felelt, de biztosra vette, hogy Matteo megtalálja a közös hangot a gyerekekkel. Valószínűleg még csak fel sem kell emelnie a hangját, hogy rendre utasítsa őket. A tenyeréből esznek egy perc után, annyira nyilvánvaló, mennyire szereti a kis csibészeket.

Erről elég sokat beszélgettek előző este. A férfi elmesélte, mennyire szereti a testvérei gyermekeit, és hogy mekkora élmény volt számára az unokaöccse születése. Az egész Martini klán a kórházban gyűlt össze az újszülött köszöntésére. De a többi nővéréről és az édesanyjáról is nagy szeretettel

beszél, Georgia esküdni mert volna rá, hogy még egy könnycsepp is megcsillant a szemében. Úgy tűnt, Matteo számára a család a legfontosabb a világon.

Nyilván remek apa lenne, mindent megtenne a gyermekeiért. És a háttérben mindig ott volna a vidám olasz nagycsalád, mely minden egyes születésnapot, a felnőtté válás minden mérföldkövét zajosan megünnepelné.

Ha Georgia még mindig apát keresne a születendő gyermekének, akkor minden kétséget kizáróan Matteo lenne a tökéletes megoldás. Hiszen úgy néz ki, mint egy félisten, amellet okos és érdeklődő. Georgiát lenyűgözte, hogy az újjáélesztésben és a légimentésben is jeleskedik.

De már nem kereste a nagy Ő-t. Minden álma szertefoszlott az utolsó, kiábrándítóan végződött kapcsolatával. A szíve megint összetört, és nem akarta már, hogy ez akár egyszer is megismétlődjön. Nem akart reménykedni, pedig amikor ezt a jóképű olaszt megpillantotta, nagyot dobbant a szíve.

Ha máshonnan nézzük, a nagy, zajos család nemcsak jó, hanem rossz pont is lehet. Mert ha például a kapcsolat zátonyra fut, akkor Georgiának a közös gyermekért nemcsak egyetlen férfival, hanem egy egész famíliával kellene megküzdenie. Pedig ilyen esetben egy ellenfél is elég.

Az emlék hatására önkéntelenül is rápillantott a csuklójára, ahol egy csúf műtéti heg éktelenkedett. A hideg futkosott a hátán, valahányszor eszébe jutott, hogy is volt az, amikor gyerekként az apja eljött érte, az anyja pedig nem akarta elengedni.

Az elmúlt években Georgia nem túl gyakran gondolt erre a rémes napra. Bízott benne, hogy megtalálja azt a férfit, akivel átírhatja a szörnyű emlékeket. De valahogy mindig rosszul választott. Az utolsó barátja, Rick ugyan nem ütötte meg, csak üvöltözött, de Georgiának ez is bőven elég volt. Az apja is kiabálással és sértegetéssel indított, csak később folyamodott tettlegességhez.

– Mire gondolsz? – kérdezte Kate.

– Semmire, csak éhes vagyok – füllentette Georgia. – Van már dél?

– Igen. Mi több, épp szünetünk van – pillantott rá a menettervre a barátnője.

Találtak egy parkolóhelyet a főépület közelében, beváltották az ebédjegyeiket, és elfogyasztották az ebédjüket.

Aztán leültek a gyepre egy fa árnyékában, és Georgia lehunyta a szemét. Remélte, hogy Kate azt hiszi, alszik, mert szüksége volt egy kis időre, hogy rendezze a gondolatait. Szeretett volna újra a versenyre összpontosítani. Nem mintha el tudná felejteni, ami vele történt. Azt, hogy elszakították az anyjától, hogy utána a gyámhivatal is közbeavatkozott, és aztán városról városra kellett költözniük, míg csak az apja meg nem halt, mert akkor már nem bánthatta őket.

Nem, a nagy Ő, az úgynevezett Igazi nem létezik, már csak Kate hisz benne.

De az is hiba volna, ha itt keresne apát a gyerekének, akit aztán egyedül nevel fel. Mert itt van például Matteo, aki remek jelöltnek tűnik. De Matteo a legjobb barátnője barátjának a régi cimborája. Kizárt dolog, hogy később ne derülne fény a kis titokra. És különben is, megkedvelte Matteót, nem szívesen verte volna át.

Georgia halkán felsóhajtott, és arra gondolt, hogy végül is nem muszáj saját gyereket szülnie. Bőven van gyerek a világ árvaházaiban, akik családra, szerető anyára vágnak. Vett egy nagy levegőt, és elhatározta, hogy amint a verseny véget ér, utánajár ezeknek a lehetőségeknek. Miért is nem jutott ez hamarabb az eszébe?

2. FEJEZET

Végre befejezték. Minden feladatot végrehajtottak, pedig az ebédet követő tizenkét óra is változatos kihívásokat tartogatott. Volt ott csecsemő-újraélesztés, buszbaleset, ahol négy sérültet kellett az esetek súlyossági sorrendjében ellátni, valamint sztrók és lövöldözés. A végére Georgia úgy érezte, teljesen kizsigerelték.

A reggelin és az azt követő megbeszélésen részt sem vettek, fontosabbnak találták, hogy kialudják magukat. Georgia az eredményhirdetésre is alig tudta összeszedni magát. De aztán Matteo mellett állva izgatottan hallgatta a bejelentést.

– És az idei versenyünk győztese... Skócia csapata!

Georgia levegő után kapkodott meglepetésében és örömeiben. A szeme sarkából elkapta Matteo pillantását, melyben elismerés és büszkeség csillant. Ez többet jelentett ebben a pillanatban Georgiának, mint a győzelem maga. Igen, azt akarta, hogy ez az ember büszke legyen rá...

Ettől a fura gondolattól megzavarodva örömkíáltást hallatott, majd Kate nyakába ugrott. Nagy taps közepette vonultak fel a színpadra, hogy átvegyék a győztesnek járó kupát.

És ezzel még korántsem volt vége a murinak. Most következett a felvonulás, amikor a verseny résztvevői a mentőkocsijaikban, dzsipjeikben – kinek milyen járműve volt – szirénázva végigvonultak a falvakon, és apró játékokat meg édességet dobáltak az őket ünneplőknek, főleg persze a gyerekeknek.

Georgia viszontlátta az osztályteremben megismert kislányt, aki a papírgalacsinokat dobálta, és a kocsiából kihajolva egyenesen neki dobta oda a verseny alatt végig a műszerfalon ülő skótszoknyás macit egy marék skót cukorka kíséretében.

Alig várta az estét, amikor vacsorával és táncmulatsággal ünneplik meg a verseny végét. Remélte, hogy láthatja Matteót, és hallhatja a férfi szexi hangját.

Matteo egy palack jégbe hűtött pezsgőt hozott az asztalhoz, melynél már ott ült Luke, Kate és Georgia az új-zélandiakkal meg a horvát csapattal. Állt már előttük pár üveg alkohol, Georgia azonban igencsak megörült a pezsgőnek. Ahogy Matteónak is.

– Gondoltam, hogy szereted – hunyorított rá a férfi.

– De még mennyire!

Matteo azonnal töltött neki egy pohárral, majd magának is öntött.

– Ki az, aki jövőre is eljön és részt vesz az itteni versenyen? – tette fel a kérdést Luke.

– Én – jelentkezett egyből Georgia.

– Én! – mondta vele szinte egyszerre Matteo.

Összenevettek és koccintottak. Ahogy a pillantásuk találkozott, a lány majdnem elolvadt. Matteo tagadhatatlanul óriási hatással volt rá. Nem csak testileg vonzotta, és nem is csak a kalandvágya meg a végtelen lelkesedése tetszett neki. Úgy érezte, mintha már régről ismerné. És mintha kettejükön kívül nem is lenne a világon senki, aki számít. Mintha egy kétfős univerzumban lebegnének valahol az űrben.

De ez roppant veszélyes gondolat volt, hiszen ez az univerzum csak addig létezik, míg egy meteor vagy egy üstökös be nem hatol ebbe a zárt rendszerbe, és meg nem semmisít mindent. Amíg Georgia rá nem ébred, hogy a kezdetektől fogva rosszul ítélte meg Matteót.

Bár talán egy kicsit azért elidőzhetne ebben a dimenzióban. Csak pár órácskát. Mondjuk, ma éjjel.

Ellenállhatatlan vágyat érzett, hogy engedjen a készletnek. És nem a babaprojekt miatt. Csak hogy kiderítse, milyen lehet Matteóhoz közel kerülni.

Dave, az új-zélandi fickó épp azt ecsetelte, hogy ők nem biztos, hogy jönnek jövőre, mert nagyon drága az út, de Georgia alig figyelt oda. Lázba hozta a gondolat, hogy ágyba bújjon Matteóval.

A tűzzel játszott, és ezt tudta is.

Nagy nehezen sikerült elszakítania a pillantását a férfitől. Nem akart feltűnést kelteni, hiszen túl sokan voltak körülöttük. De a vacsora hátralévő részében is egymást figyelték lopva. Aztán mikor megszólalt a zene, Georgia magával húzta a parkettre Kate-et, közben azonban célzatosan Matteóra pillantott, mintha csak felszólítaná, hogy menjen utána, és kérje fel táncolni. A férfi természetesen megértette a néma üzenetet. Két perc sem telt el, és a kezét nyújtotta felé, újabb fél perccel később már javában ropták a rock and rollt.

Bár továbbra is vagy százan nézték őket, és fülsüketítően hangos volt a zene, ez egyiküket sem zavarta. Csak az ujjaik értek össze, Georgia mégis úgy érezte, belé áramlik át Matteo erejének és szenvedélyének legalább a fele.

Képtelen volt épkezláb gondolatokat megfogalmazni. Érzések és érzetek – hangok, színek. Úgy érezte, itt van alig karnyújtásnyira minden, amiről valaha álmodott. A vére a zene ritmusára zakatolt az ereiben, és egyre hajtotta Matteo felé.

A férfi mélyen a szemébe nézett, aztán kézen fogva kivitte a tereméből egy szomszédos, nyugodtabb helyiségbe, ahol magához húzta és megcsókolta. Amennyiben Georgia agya figyelmeztető üzeneteket küldött, miszerint eddig és ne tovább, ezek az üzenetek nem érkeztek meg a rendeltetési helyükre. A lány vágya túlságosan erősnek bizonyult. A félelmek egyszerre elveszítették jelentőségüket, és elpárologtak, mintha nem is léteztek volna soha.

Semmi nem számított, csak ez a lángoló vágy – és a férfi, aki felébresztette az érzékeit.

Georgiával táncolni olyan volt, mint a napfényel játszani. Vagy a tűzzel...

A lány meg-megvillanó szeme, a hajfürtjei aranyos csillogása legalábbis ilyen gondolatokat ébresztettek Matteóban. Sosem kívánt még senkit annyira, mint Georgia Bennettet ebben a pillanatban. Egyszerűen muszáj volt megcsókolnia.

Csak egy csókról lehet szó, semmi többről, gondolta, miközben áthúzta a lányt a szomszédos helyiségbe. Ez az egész túl szép és túl fontos ahhoz, hogy elsiesse a dolgot. Georgia sokkal többet jelentett számára, mint könnyű kalandot, de mindenképpen meg akarta csókolni, hogy kiderítse, tényleg olyan fantasztikus-e az ajka íze, mint amilyennek képzeletben. Úgy érezte magát, mint aki kincset talált, hiszen megtalálta álmai asszonyát. Georgia gyönyörű volt, csinos és okos, ráadásul ugyanolyan kalandvágyó és szenvedélyes, mint ő maga.

A vére szinte pezsgett az ereiben. Soha nem érzett még ilyet. Csak nem ez a szerelem?

– *Ti desidero!* – dűnnyögte, amikor a hosszú csókot követően megint meg tudott szólalni. – *Così tanto.*

Végül is miért ne mondhatta volna meg, mennyire kívánja? Georgia nyilván nem tud olaszul. De a hangsúlya vagy a tekintete alighanem mindent elárult, mert a lány tágra nyílt szemmel visszanézett rá, és így szólt:

– Én is téged. Hová menjünk? A te szobádba, vagy az enyémbé?

Matteo összerezte. Sosem fordult még elő, hogy habozott volna, amikor egy szép nő felkínálkozott neki. De ez most valahogy más volt. Georgia nem csak egy lány a sok közül.

A kapcsolatuk annyira friss volt, annyira új, és ezért törékeny. Nem utasíthatta vissza, hiszen mi van, ha Georgia megsértődik, és ő sosem látja többet?

Matteo fejében egymást kergették a zavaros gondolatok. Ekkor Georgia kidugta a nyelve hegyét, és megnedvesítette az ajkát, a férfi fejéből pedig egyszerre kiszökött minden értelmes gondolat.

– Nincs nálam... ó, hogy a csuda vigye el! Márpedig védekezés nélkül nem biztonságos...

Georgia ekkor hozzátörleszkedett, majd rámosolygott.

– De, biztonságos – mondta, és lassan lehunyta a szemét. – Nincs mitől félned.

Matteo is lehunyta a szemét, és az ajkuk megint összeért. Amikor a lány nyelvét megérezte az ajkán, megpecsételődött a sorsa. Hitt Georgiának, miért is ne hitt volna? Tökéletesen megbízott a nőben, aki – ebben már most biztos volt – élete párja lesz.

Georgiában egy pillanatra sem merült fel a bébiprojekt terve, mi több, az sem jutott eszébe, hogy

tulajdonképpen hazudott, amikor a szenvedély hevében ígéretet tett, hogy a védekezésről ő gondoskodik.

Talán meg is szólalt az agya leghátsó zugában a vészcsengő, amikor a szállásuk felé indultak, csak hogy nem hallgatott rá. Amikor pedig odaértek Georgia szobájába, és Matteo kigombolta a blúzáját, majd ráborult a keblére, és csókolgatni kezdte, már végképp elbúcsúzott a józan eszétől.

A lába rogyadozni kezdett, ezért végigdőlt az ágyon, mely kettejüknek nevetségesen keskeny volt.

A hely szűkössége miatt nehezen tudtak megszabadulni a ruhájuktól. Akár kínos is lehetett volna, de végül jót nevettek, majd szenvedélyes csókban forrt össze az ajkuk. Meztelen bőr simult a bőrhöz, és bár csak a hold világította meg a szobát, Georgia így is látta, hogy Matteo teste pont olyan tökéletes, mint gondolta. A sima, forró bőr, a kidolgozott izmok, az erőről tanúskodó, mégis végtelenül gyöngéd kezek minden várakozását felülmúlták. Ahogy a szeretkezésük intenzitása is...

Georgia még sosem élt át ilyesmit. Az orgazmusa olyan robbanásszerű volt, hogy utána vagy egy percig csak pihegni tudott, megszólalni vagy megmozdulni nem. Ha azon nők közé tartozott volna, akik könnyen sírnak, most bizonyára elbőgte volna magát. Annál is inkább, mert fájt neki a tudat, hogy hamarosan el kell szakadnia ettől az embertől. Többet adott Matteónak, mint pusztán a testét.

– Mindenképpen találkozunk kell később is. Minél hamarabb – suttogta a fülébe Matteo.

Georgia elfordult. Ő is nagyon szerette volna, ha kapcsolatban maradnak, de ez a vágya meg is ijesztette.

– Te Olaszországban élsz, én meg Skóciában – emlékeztette a férfit. – Az jókora távolság.

– *Nessun problema* – vágta rá azonnal Matteo. – Már van is egy ötletem. Szívesen körülnéznék a skóciai helikopteres mentőknél. Biztosan izgalmas lehet, hiszen ott az a sok hegy...

Matteo Skóciába akar költözni és ott munkát vállalni? Hiszen az csodálatos lenne! Olyan gyakran lehetnének együtt, amilyen gyakran csak akarnak... Igazi kapcsolat alakulhatna ki köztük, talán egész életre szóló...

Jaj, ne! Georgia pont ezt akart elkerülni. Már megint belebolondult valakibe, és megint a lehetetlenről kezdett ábrándozni. A templomi esküvőről, a kertés házról meg a gyerekzsivajról. Pedig megesküdött rá, hogy többé nem lesz ilyen ostoba.

A hátán végigfutott a hideg, és nemcsak a félelem kerítette hatalmába, hanem egyszersmind düh is. Mert nem elég, hogy beleesett Matteóba, ráadásul még le is feküdt vele, még hozzá védekezés nélkül. Amilyen rendszertelen volt a ciklusa, nem tudta, termékeny időszakában van-e, de éppenséggel nincs kizárva, hogy megfogja az aktusból.

A lelki szemei előtt azonnal megjelent egy boldog kis család képe. De Georgia tudta, hogy ez az egész fölöttébb valószínűtlen, és különben sincs annál fájdalmasabb dolog, mint amikor az álmok, a vágyak megghiúsulnak. Jobb, ha tudomásul veszi, hogy ez csak egy kellemes este volt, semmi több.

– Nem megy, nem találkozhatunk többet – felelte elkínzottan.

Matteónak megrándult az arca, a pillantása elsötétült.

– Hogyhogy? Én azt hittem, hogy különleges dolog, ami kialakult köztünk, *cara*.

– Valóban az, különleges. De csak mert itt vagyunk. Mindenütt másutt lehetetlen volna...

A férfira nézett, és látta a fájdalmat a tekintetében. Gyűlölte magát, amiért ezt teszi Matteóval, de nem szeghette meg az önmagának tett ígéretét. Nem tehetette ismét kockára a szívét.

Matteo már fel is kelt az ágyból, és öltözködni kezdett.

– Szóval akkor ez csupán egyszeri alkalom volt? – kérdezte ingerülten.

Georgia az ajkába harapott. Most már tényleg közel állt a síráshoz, de ha valamikor, most aztán tényleg tartania kellett magát.

Matteo még az övét sem kapcsolta be, úgy rángatta fel a pólóját.

– Van valaki más, ugye? – kérdezte. – Úgy értem, Skóciában vár rád valaki, akit megcsaltál velem?

Dühösen, becsmérőn csengett a hangja, és Georgia lehunyta a szemét. Emlékezett rá, milyen

megvetéssel beszélt a férfi Luke elvált feleségéről, aki megcsalta a barátját, és rájött: ha meghagyja Matteót ebben a hitben, akkor nem kell attól félnie, hogy a továbbiakban zaklatni fogja. Már csak ki kellett volna mondania, hogy igen, ez az igazság. Csakhogy nem ment. Nem jött ki hang a torkán.

Ezért aztán csak biccentett. Matteo a következő pillanatban felkapta a földről a cipőjét és a zokniját, majd elhagyta a szobát anélkül, hogy teljesen felöltözött volna. Hangos csattanással zárult be mögötte az ajtó.

Egy külföldi nyaralás vagy egy izgalmas kaland után néha roppant fakónak és unalmasnak tűnnek a hétköznapok. Ráadásul Georgia Bennettnak sikerült kombinálnia a nyaralást és a kalandot, szóval a Rakoviból, a versenyről való hazaérkezését követően erősen unatkozott, pedig a kollégái, az Edinburgh-i Emergency Response Centre dolgozói valóságos hősként fogadták.

Hetek teltek el. Georgia megkönnyebbüléssel fogadta, amikor megjött a menstruációja. Erre számított, nem várt mást, nem is értette, mi az a fura csalódottság, ami mégis ott bujkált benne.

Így végre lezárhatta magában ezt az egészet. Betehette Matteót egy képzeletbeli dobozba, és elrejtette az emlékezete legmélyére. Mostantól megint a munkájára összpontosít, a szokásos lelkesedéssel és céltudatossággal fogja élni az életét.

Ezen morfondírozott éppen, amikor Seannal, a társával egyszerre kaptak riasztást.

– Szívmegállás! – ugrott fel Sean. – Indulhatunk a mai első életmentésre, Bajnok!

Ez volt Georgia beceneve, mióta a cseh kupával hazatért. Gyakran kérdezték őt a versenyről, és sokat mesélt róla, csak arról nem beszélt soha, ami a legemlékezetesebb volt számára az egész útból. Egy szót sem ejtett senkinek Matteo Martiniről. Még Kate-nek sem, akit szerencsére nagyon is lefoglalt régi ismerőse, Luke.

Georgia Sean után sietett, és becsapta maga mögött a mentőautó anyósülés felőli ajtaját. Még alig nyílt ki a kapu, Sean máris a gázra taposott, és elindultak. A férfi vigyorgott vezetés közben. Még nem dolgozott régóta a mentőállomáson, de máris mindenki kedvelte. Ami nem csoda, mert magas volt, jóképű, és Georgia szerint is édes, ír akcentussal rendelkezett. Talán korábban tetszett is neki Sean, de mióta Csehországból hazajött, ennek vége szakadt. Továbbra is kedvelte őt, és szívesen dolgozott vele, de különben a legkevésbé sem érdeklődött iránta.

Talán mert nem Matteo Martininek hívták.

Hát igen, Matteo nagyon magasra tette a lécet. Nem csoda, hogy Georgia gyakorlatilag első látásra beleszeretett, pedig egyébként nem volt az a könnyen lelkesedő típus.

– A következő sarkon jobbra! – kiáltotta. – Aztán a második utca balra. Még két perc, és ott vagyunk.

– Értettem. Kapaszkodj! És készülj, mert ha odaértünk, te irányítasz.

Georgia biccentett. Az izgatottsága nőtön-nőtt. Egy ember élete volt a tét.

Ezt a csatát sajnos elvesztették. Nem tudták megmenteni az ötvenes férfit, akinek heteken belül megszületett volna az első unokája. Az özvegye vigasztalhatatlan volt, ráadásul a várandós lánya is megérkezett, miközben Georgiáék a halotti bizonyítványt kiállító orvos megérkezésére vártak.

De a lány tudta, hogy nem szabad ezen sokáig tépelődni. Ilyesmi előfordul a szakmájában, és tisztában volt vele, hogy ami nem öl meg, az megerősít.

Este, mire hazament, a mentőállomással együtt minden, munkával kapcsolatos problémát is maga mögött hagyott. Szerette a kis kertes házat, ahol Kate-tel együtt laktak. Szerette a tágas, kellemes földszinti konyhát, a meredek és szűk lépcsőn keresztül megközelíthető hálószobát.

Kate barátsága nagyon fontos volt számára, több okból is. Például mert Kate – Georgiával ellentétben – igen jól főzött. Vacsora közben pedig mindig kellemesen elbeszélgettek, és Kate fecsegése ilyenkor jólesően kizökkentette Georgiát komor gondolataiból.

Kate és Luke még mindig nem találkoztak Csehország óta, pedig folyamatosan tartották a kapcsolatot. Georgia irigyelte kicsit a barátnőjét, szerette volna, ha számára is elkezdődött volna valami fontos ott, abban a kis cseh faluban.

Amikor bementek a nappaliba, hogy bekapcsolják a tévét, Kate felfedezett egy sms-t, amit Luke

írt neki. Ennek kapcsán Georgia elábrándozott róla, milyen jó is lenne, ha Matteótól üzenetet kapna. Hiszen nem lehetetlen, hogy a férfi Luke-on keresztül megszerzi a számát Kate-től. Persze Georgia is megszerezhetné volna a férfi elérhetőségét. De mit is írhatott volna neki? Talán hogy még sincs barátja Skóciában, és valójában senkit sem csalt meg, amikor lefeküdt vele?

Csakhogy ezzel elismerné, hogy hazudott, ami semmivel sem volna jobb Matteo szemében, aki gyűlölt minden becsstelenséget. Luke-ról hasonló benyomása volt Georgiának. Csak sajnos úgy tűnt, sosem találnak olyan időpontot Kate-tel, amikor mindketten ráérnének. Egyszerűen túl sokat dolgoztak.

– Pedig itt valamit tenni kell – szögezte le Georgia. – Mégis, mekkora esély volt rá, hogy egy cseh hegy tetején találkozzatok annyi év után? Ez a sors keze, annyi szent!

Kate félénken elmosolyodott.

– Nos, valóban kellemes meglepetés volt. Főleg, hogy én nem is azzal a céllal mentem oda, hogy találjak valakit – pillantott célzatosan a barátnőjére. – Nem kovácsoltam terveket.

Georgia megrázta a fejét. Az örült tervéről végképp nem akart most beszélni. Rántott egyet a vállán, majd elfordult.

– De nem én vagyok az egyetlen, aki feltűnően csöndes, mióta hazajöttünk a versenyről. Talán titkolsz előlem valamit? – tette fel a kérdést Kate.

– Nem, dehogy. Mit titkolnék? – Georgia bízott benne, hogy laza és könnyed a hangja, de nem volt szerencséje, mert barátnője gyanút fogott.

– Nem mesélted el azt sem, pontosan hol is voltál, amikor eltűntél a partiról.

Georgia összerezett.

– Ó, te jó ég! – szisszent fel a barátnője. – Ezek szerint tényleg együtt voltál valakivel? És nekem nem is szóltál róla?!

– Nincs miről beszélni. Inkább azon vagyok, hogy elfelejtsem – próbálta rövidre zárni a témát Georgia, Kate-et azonban nem lehetett ilyen könnyen lerázni.

– Matteo nem lehetett – vette fontolóra a dolgot. – Őt még meg is kérdeztem, nem tudja-e, merre vagy.

Ezek szerint a férfi visszamant a táncterembe, miután órá rácsapta az ajtót. Vajon addigra elmúlt a dühe, vagy csak jól leplezte? Szerencse, hogy nem árult el semmit Kate-nek, de attól még Luke-ot beavathatta... Vagyis később bármikor kiderülhet, mi történt kettejük között.

– Miért pont Matteo jutott eszedbe először ennek kapcsán?

– Hát, nem is tudom... Elég helyes pasi, nem? És jól megértettétek egymást.

Georgiának minden erejét össze kellett szednie, hogy közönyösen megrántsza a vállát.

– Azt hiszem, nálam már elmúlt az az idő, amikor még érdekelt az egyéjszakás kalandok. – Felkapta a távirányítót. – Nem nézzük meg, mi van a tévében?

Pocsékul érezte magát. Nem akart hazudni a barátnőjének, mégis megtette. Ha Kate rájön, mi történt valójában, akkor megpróbálja helyrehozni a dolgokat közte és Matteo között. Márpedig Matteo nyilván nem tudja megbocsátani azt, hogy ő becsapta és félrevezette.

Georgiának különben is elege volt ebből a nagy csatából, ami az esze és a szíve között zajlott. Nem akart továbbra is azon tételődni, hogy talán mégis megérné vállalni egy új kapcsolatot, egy új szerelem kockázatát. Ehhez túlságosan fáradt volt. Testileg is és lelkileg is.

Kate láthatóan megértette, hogy a barátnője inkább kihagyná ezt a témát. Leült mellé a kanapéra, és átölelte.

– Biztos, hogy jól vagy? – kérdezte kedvesen.

– Miért ne lennék?

– Fáradtnak tűnsz. Főzzek egy kávé?

Georgiát azonban hányinger fogta el a kávé gondolatára is. Úgy látszik, még annál is sokkal fáradtabb, mint gondolta.

– Nem, köszönöm. – Lehunyta a szemét, és nyelt egy nagyot, míg el nem múlt a rosszullete. – Inkább nézzük egy kicsit a tévét, jó?

A fárasztó bevetésekkel teli hosszú milánói szolgálat után nincs is jobb levezetés, mint meginni egy sört a legjobb barátunkkal.

Aznap tényleg nagyon sok minden történt. Többek között tömegkarambol volt az autópályán, és a sok súlyos sérültet csak többszöri leszállással tudták helikopterrel eljuttatni a kórházba. A hírrel biztosan tele lesznek a holnapi újságok.

Matteo Martini hátradőlt a kanapéján. Az ölében egy laptopot egyensúlyozott, melynek képernyőjéről Luke nézett vele farkasszemet. Rendszeresen beszélgettek ugyanis Skype-on, szakmai és magántermészetű dolgokról is.

– Veled történt valami mostanában? – tette fel a kérdést Luke, miután beszámolt egy újfajta, 4D-s MRI –ről.

– Semmi különös – vont vállat Matteo.

– Hogy sikerült a múlt heti randi azzal a nővérkével? Hogy is hívták?

– Marcella. – Matteo nem volt büszke rá, de ő is csak nehezen tudott visszaemlékezni a lány nevére. – Az az érzésem, hogy csak a szexre keltem neki.

– Milyen szerencsés vagy! – nevetett Luke.

Kár, hogy Matteo nem így érezte. Marcella ugyanis sajnos nem volt Georgia Bennett.

De nem, a skót lányra most végképp nem akart gondolni. Még mindig dühös volt rá, és megalázottnak érezte magát. Nekiadta a szívét, és nagyon szerette volna visszakapni.

Alig figyelt oda, miközben Luke arról mesélt, milyen jól megvannak Kate-tel, és miket csinálnak együtt.

– Georgia és a barátja is ott volt? – csúszott ki a száján a kérdés, amikor Luke éppen egy táncos estéről számolt be neki. – Szoktatok dupla randikat szervezni?

Vajon miért kérdezte ezt? Hiszen ha csak belegondolt, hogy a lánynak van valakije, éles fájdalom hasított a szívébe.

– Nem, dehogy. – Luke láthatóan elcsodálkozott. – Georgiát nem is láttam Csehország óta. Kate-tel mindig valamilyen nyilvános helyen találkozunk, vagy ő jön hozzám.

– Hogyhogy? Sosem mész Kate-hez?

– Nem. – Luke homloka ráncba szaladt. – Még egyszer sem hívott.

– Talán Georgia miatt.

– Miért ellenezné Georgia, hogy odalátogassak? – értetlenkedett Luke.

– Fogalmam sincs – rántott egyet a vállán Matteo. – Csak elég fura lánynak tűnt.

– Azt hittem, kedveled.

Kedvelni? Micsoda lapos, semmitmondó szó! Matteo egész más kifejezést használt volna, ha a Georgia iránti érzéseit akarta volna ecsetelni.

– Igen, én is azt hittem, de tévedni emberi dolog. Figyelj, cimbora, most megyek és lefekszem. Holnap korán kelek.

– Rendben, jó pihenést. A jövő héten hívj!

Matteo elvigyorodott.

– Aztán ha megnősülsz, remélem, engem kérsz fel tanúnak.

Miután Luke eltűnt a képernyőről, még hosszan bámulta a számítógépet.

Nősülés. Gyerekek. Saját család. Mindig is erre vágyott. Meg akarta találni a tökéletes nőt, mert elhatározta, hogy ő csak egyszer nősül. Ezért sem szerette volna elhamarkodni a dolgot.

Harmincéves kora után már tudatosan kereste az igazit, amennyire csak a stresszes munkája megengedte, de nem volt szerencséje. Aztán Csehországban hirtelen úgy tűnt, megtalálta élete párját.

Annál fájdalmasabb volt a kiábrándító igazság. A valóság utolérte és leverte a lábáról – ami elszomorította Matteót, és bizalmatlanná tette. Már nem bízott benne, hogy neki is megadatik a családi boldogság. Hiszen Georgia Bennettet már biztosan nem veheti el.

– Nincs semmi baj, Sean. Biztos csak elkaptam valami vírust. Nyisd ki szépen az ajtót, és vigyél vissza a mentőállomásra.

– Nem! – Sean eltökélten dőlt neki a mentőautónak. – Nem megyünk sehová addig, amíg ki nem vizsgáltattad magad. Folyton fáradt vagy, az arcod fehér, mint a meszelt fal, és ma még Nico gyrosából sem voltál hajlandó enni, pedig az a legjobb a világon.

– Nem volt étvágyam, miért olyan nagy baj ez?

– Nem mondom, hogy nagy baj, viszont ragaszkodom hozzá, hogy keress egy kedves orvost, és vizsgáltasd ki magad. Vegyenek vért, nézzenek meg ultrahanggal, vagy bármi más.

– Ki tudja, meddig tartana, pedig most szabadok vagyunk. Miért nem megyünk inkább haza?

– Épp azért, mert szabadok vagyunk, és az időnk akár egy alaposabb kivizsgálásra is elég. Szólok, hogy később viszem vissza a kocsit, veszek magamnak egy finom kávé, és miközben téged vizsgálunk, és udvarolgatok a csinos nővéreknek. Írj egy sms-t, ha kész vagy.

Azzal Sean zsebre vágta a mentő kulcsait, és elsétált.

Negyedórával később Georgia az egyik fiatal sürgősségi orvos, Kathryn doktornő szobájában ült a vérvétel eredményére várva.

– Biztos vagy benne, hogy nem lehetsz terhes? – tudakolta a doktornő.

– Elvileg éppen lehetnék, mert a közelmúltban volt szexuális kapcsolatom – ismerte be Georgia, és az ajkába harapott. – De azóta már többször is menstruáltam.

– És milyen volt a vérzésed? Ugyanolyan, mint szokott lenni?

– Azt hiszem, egy kicsit rövidebb és könnyebb. Főleg a legutolsó alkalommal.

Kathryn biccentett.

– Akkor amíg a leletre várunk, megnézek ultrahanggal.

Georgia nem tudta beazonosítani az érzést, ami ott motoszkált benne. Vajon mi lehet? Páni félelem? Esetleg remény?

– Hallottál róla, hogy a terhesség első harmadában a nők húsz-harminc százaléka vérezget? Még a második, sőt a harmadik harmadban is előfordulhat enyhe vérzés. – A doktornő egy vizsgálóba vezette a lányt, Georgia pedig kigombolta a nadrágját, és lefeküdt a vizsgálóasztalra.

– Igen, hallottam.

– A hormonok játéka miatt van, főleg a terhesség elején, amikor a méhlepény még nem nőtt össze teljesen a méh nyálkahártyájával. A gyerek számára szerencsére nem jelent semmiféle veszélyt.

Kathryn rámeredt a képernyőre, és hirtelen nagy lett a csend. Georgia visszafojtotta a lélegzetét.

– Ó, te jó ég! – suttogta aztán. – Látsz valamit, igaz? Terhes vagyok?

– Örülnél neki, ha az lennél?

Persze, hiszen világéletében arra vágyott, hogy anya legyen. Ugyanakkor meg is rémülne, tekintve a fogantatás körülményeit.

– Igen, azt hiszem, összességében örülnék.

– Nos, akkor nézd meg, amit én látok! – A doktornő úgy fordította a képernyőt, hogy Georgia is láthassa. És valóban, a szemcsés képernyőn fekete és világosabb formák látszottak. És hamarosan észrevett egy állandó ritmusban lüktető foltot. Egy picike szívet. Aztán egy másik, ugyanolyan foltot...

– Ó, istenem! – Georgia döbbenetesen nézett Kathrynre.

– Bizony, bizony! Duplán örülhetsz, mert ikrekkel vagy várandós.